

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.562 van 14 februari 2002
in de zaak A. 112.095/VII-24.916.**

In zake : de n.v. WESTERN HORSES,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. DE CUYPER,
kantoor houdende te SINT-NIKLAAS,
Vijfstraten 57

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. WESTERN HORSES op 29 oktober 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 2 augustus 2001 waarbij haar beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals van 12 maart 2001 houdende weigering van de vergunning tot het exploiteren te 2200 Herentals, Dikberd 29, van een inrichting voor het houden en fokken van paarden met dressuurpiste, ongegrond wordt verklaard en het beroepen weigeringsbesluit wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. RENTMEESTERS die, loco Advocaat W. DE CUYPER verschijnt voor de verzoekende partij, en van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij dient op 30 november 2000 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals een milieuvergunningsaanvraag in voor de “exploitatie van een nieuwe inrichting : regularisatie van een bestaand bedrijf” gelegen te Herentals, Dikberd nr. 29.

De verzoekende partij omschrijft haar aanvraag (blijkens het titelblad ervan) als de “regularisatie” van een “paardenhouderij”.

Zij schrijft in haar aanvraag dat in 1993 akte werd genomen van 36 paarden en van 200 m² mestopslag -volgens het neergelegd stuk betreft het in casu een akteneming van een meldingsplichtige inrichting klasse 3- en dat “kort nadien (...) de capaciteit werd uitgebreid tot de huidige 74 paardenplaatsen”.

Bijlage 2 bij de vergunningsaanvraag omvat volgende beschrijving van de exploitatie en de inrichting :

“Bijlage 2. Beschrijving exploitatie en inrichting

Bijlage 2.01 Doel aanvraag

Doel van de aanvraag is de regularisatie van de uitbreiding van bestaande paardenstallen horend bij een paardenfokkerij. Paarden worden gekweekt en getraind voor zowel dressuur als springsport. Na voltooiing van de training worden de paarden verkocht in binnen en buitenland. Volgens artikel 39, 6° kunnen deze paardenstallen geregulariseerd worden indien zij de afgelopen jaren in exploitatie waren.

Dit bedrijf voldoet hier perfect aan.

De oefenruimten zijn enkel bestemd voor particulier gebruik. Er worden geen openbare manifestaties georganiseerd en het bedrijf is niet vrij toegankelijk voor derden. Achteraan de oefenruimte bevindt zich een opslagplaats voor hooi en stro.

Bijlage 2.02 Beschrijving rubrieken

Rubriek 9.4.3.c)1° : Stallen voor grote zoogdieren in agrarisch gebied : Op het bedrijf zijn 74 paardenboxen aanwezig voor het stallen van paarden. De paarden staan in verscheidene stallen. Eén stal is gelegen langsheen de oefenruimte in

goed verluchte boxen. Er bevinden zich verder boxen in een aparte stal langsheen de open oefenruimte. Tussen de paardenboxen bevinden zich op geregelde tijdstippen verzorgingsruimten zoals zadelkamers, wasplaatsen en solariums.

Rubriek 28.2.c)1° : Opslagplaats voor stalmest : De storrijke mest wordt opgeslagen in een mestvaalt tot het moment van afvoer. De mestvaalt bevindt zich rechts vooraan het bedrijf.

Bijlage 2.03 Definities van toepassing op de inrichting (volgens Vlarem II)
I nieuwe inrichting

Het bedrijf wordt strikt genomen beschouwd als een nieuwe inrichting ondanks het feit dat de inrichting reeds lang in exploitatie is. De huidige uitbaters baten het bedrijf sinds meer dan 10 jaar uit. Het bedrijf is sindsdien continu in exploitatie geweest. Zoals u in bijlage 5 kan zien, werden toen reeds de nodige procedures opgestart”.

1.2. Op 12 maart 2001 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals de gevraagde vergunning.

1.3. Met een aangetekend schrijven van 13 april 2001 gaat de verzoekende partij in beroep tegen deze weigeringsbeslissing.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden een reeks adviezen uitgebracht.

(a) De afdeling milieuvergunningen van AMINAL stelt voor de vergunning te verlenen voor de opslag van dierlijke mest doch ze te weigeren voor het stallen van 74 paarden.

(b) De afdeling AROHM van AMINAL adviseert ongunstig. In het advies wordt er op gewezen dat de inrichting volgens het gewestplan Herentals-Mol ligt in een agrarisch gebied en wordt de inhoud van het bestemmingsvoorschrift weergegeven. Voorts leest men in het advies :

“Wat de bouwvergunningstoestand betreft, kan ik het volgende meedelen :

- 11 december 1991 : weigering van een paardenfokkerij;
- 8 april 1997 : weigering door de minister van een paardenfokkerij (huidige overdekt(e) oefenruimte en paardenboxen);
- 8 april 1997 : weigering door de minister van de regularisatie nieuwbouw stallen en uitbreiding verbruikzaal.

Op 5 juli 1996 werd naar de Procureur des Konings een vordering ingediend tot herstel in de vorige staat (verwijderen van alle constructies). Op 19 september 2000 werd de nodige PV opgesteld.

Daar voor de constructies van de inrichting geen enkele bouwvergunning kan voorgelegd worden, de inrichting in strijd is met de voorschriften van het gewestplan (inrichting is in feite een manège), een vordering van herstel tot de

oorspronkelijke staat en zodoende de inrichting één grote bouwvoertreding is, adviseer ik de milieuvergunning ONGUNSTIG”.

- (c) De Vlaamse Landmaatschappij adviseert ongunstig.
- (d) De provinciale milieuvergunningscommissie adviseert ongunstig.

1.5. Op 2 augustus 2001 wordt het thans bestreden besluit genomen. Het beroep wordt ongegrond verklaard daar er wordt van uitgegaan dat het in casu gaat om de exploitatie van een manège, die niet verenigbaar is met de bestemming agrarisch gebied;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij aanvoert wat volgt :

“In de bepalingen van art. 33ter, § 1, 1° c van het Mestdecreet wordt gesteld dat tot en met 31 december 2004 met betrekking tot de diersoorten, bedoeld in artikel 5, geen milieuvergunning als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning worden verleend voor nieuwe veeteeltinrichtingen, noch voor veranderingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie te berekenen volgens artikel 33bis, § 2 van de bestaande veeteeltinrichting tot gevolg hebben, behoudens wanneer het gaat om een herlocalisatie van een bestaande veeteeltinrichting voortvloeiende uit ruilverkavelingen, landinrichting, natuurinrichting en/of onteigeningen om openbaar nut en de nieuwe of bijkomende mestproductie niet hoger is dan deze van de definitief stopgezette bestaande veeteeltinrichting.

Gelet op deze bepaling komt verzoekster tot en met 31 december 2004 met zekerheid niet in aanmerking voor het bekomen van een milieuvergunning voor stallen met plaats voor 74 paarden.

Bij wijze van overgangsbepaling heeft de wetgever, uitzonderlijk, aan bestaande maneges en paardenfokkerijen, welke in exploitatie waren in 1996, 1997, 1998 en 1999 de mogelijkheid geboden om alsnog een milieuvergunning te bekomen voor paardenstallen.

Het is derhalve duidelijk de bedoeling geweest van de wetgever bestaande maneges en paardenfokkerijen, de kans te bieden minstens de bestaande paardenstallen wat betreft de milieuvergunning te regulariseren.

Art. 36, 6° van het Decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (kortweg Mestdecreet), bepaalt immers bij wijze van overgangsbepaling ingevoegd bij wijzigings-

decreet van 11 mei 1999 (B.S. 20 augustus 1999), gewijzigd bij art. 19 van het decreet van 3 maart 2000 (B.S. 30 maart 2000) :

‘Bij wijze van overgangsbepaling gelden de volgende afwijkende regels :

6° milieuvergunningen voor paardenstallen behorende bij maneges en paardenfokkerijen die in 1996, 1997, 1998 en 1999 in exploitatie waren, kunnen worden verleend in zoverre de milieuvergunning voor 1 december 2000 wordt aangevraagd’.

Verzoekster voldoet aan deze voorwaarden.

Door de weigering van de milieuvergunning verliest verzoekster de mogelijkheid van deze uitzonderlijke overgangs- en afwijkingsbepaling te genieten, vermits na 1 december 2000 dergelijke aanvragen, minstens tot en met 31 december 2004, worden onderworpen aan de bepalingen van art. 33ter, § 1, 1° van het Mestdecreet.

Tot en met 31 december 2004 kan verzoekster in ieder geval geen aanspraak meer maken op het bekomen van een milieuvergunning voor de paardenstallen.

Of na deze datum, met andere woorden vanaf 1 januari 2005 een milieuvergunning zal kunnen worden bekomen dient te worden afgewacht en is geenszins zeker, gelet op de heersende problematiek inzake mestoverschot en verontreiniging van de bodem en water ingevolge fosfaten en nitraten.

Nochtans is het bekomen van een milieuvergunning voor de paardenstallen essentieel voor het uitbaten van een paardenfokkerij.

Het niet bekomen van de milieuvergunning bedreigt onmiddellijk het behoud van de paardenfokkerij en het voortbestaan van verzoekster.

Nu de wetgever terecht, doch uitzonderlijk en bij wijze van overgang- en afwijkende bepaling, verzoekster de mogelijkheid bood een milieuvergunning te bekomen voor de stallen bij een paardenfokkerij, werd hiervoor de basis gelegd om tevens een stedenbouwkundige vergunning voor het regulariseren van de bestaande stallen of het oprichten van nieuwe stallen (zelfs op een andere inplantingsplaats) te bekomen.

Door de categorieke en ten onrechte weigering van de milieuvergunning voor de paardenstallen, wordt het voor verzoekster vrijwel onmogelijk de stedenbouwkundige vergunning voor de bestaande en/of nieuw op te richten stallen te bekomen.

Trouwens zelfs indien verzoekster deze stedenbouwkundige vergunning alsnog zou bekomen, kan deze nooit worden uitgevoerd ingevolge de koppeling met de milieuvergunning. De aanvraag tot het bekomen van een nieuwe milieuvergunning na 31 december 2000 zal immers gelet op het Mestdecreet worden geweigerd.

Verzoekster heeft dit nadeel geenszins aan zichzelf te wijten.

Immers zij put haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet uit haar eigen handelen, met name het uitbaten van de stallen zonder voorafgaande milieuvergunning, doch uit de miskennis door de overheid, van de uitzonderingsbepaling van art. 36, 6° van het Mestdecreet, welke de uitzonderlijk en eenmalig, op initiatief en met medewerking van de overheid, de mogelijkheid bood om alsnog een milieuvergunning te bekomen voor de paardenstallen, zelfs al werden deze reeds voor het verleden, zonder milieuvergunning uitgebaat.

De voorwaarde van het aanwezig zijn van een voorafgaande vergunning (zowel milieuvergunning als stedenbouwkundige vergunning) wordt in art. 36, 6° immers noch voor de stallen, noch voor de in exploitatie zijnde maneges en paardenfokkerijen gesteld.

Het moeilijk te herstellen nadeel bestaat er derhalve uit dat verzoekster onrechtmatig de milieuvergunning werd ontnomen en haar de kans werd ontzegd een stedenbouwkundige vergunning te bekomen voor de oprichting van nieuwe stallen, dan wel de regularisatie van bestaande stallen, in functie van een

paardenfokkerij, welke deels reeds aanwezig is en verzoekster wenst te behouden en verder uit te bouwen.

Het ontbreken van een milieuvergunning en de onmogelijkheid hierdoor de stedenbouwkundige vergunning te bekomen en hoe dan ook, de onmogelijkheid tot 31 december 2004 de beide noodzakelijke vergunningen te bekomen, maakt de stopzetting van de fokkerijactiviteiten noodzakelijk en leidt onafwendbaar tot het faillissement van verzoekster.

Verzoekster beschikt over geen andere vestigingen of activiteiten om op deze plaats haar maatschappelijk doel te realiseren en haar bestaan te handhaven.

Het ingeroepen MTHEN wordt dan ook afdoende bewezen”;

2.2. Overwegende dat uit het feitenrelaas blijkt dat op het ogenblik van het bestreden besluit alleen voor “36 paarden” er een “akteneming meldingsplichtige inrichtingen klasse 3” gedateerd 11 augustus 1993 voorhanden is; dat zoals de verzoekende partij in haar vergunningsaanvraag zelf stelt “kort nadien (...) de capaciteit werd uitgebreid tot de huidige 74 paardenplaatsen” en dat de exploitatie van die uitbreiding geschiedde zonder over de vereiste milieuvergunning te beschikken; dat, vooreerst, het bestreden besluit niet de exploitatie van de paardenhouderij in de weg staat voor wat betreft het aantal paarden dat louter meldingsplichtig is; dat, voorts, de door de verzoekende partij ingeroepen nadelen voor wat betreft het aantal paarden waarvoor wel een vergunning was vereist, in essentie te herleiden zijn tot de verplichting die onwettige uitbating stop te zetten; dat die verplichting in de eerste plaats dan ook voortvloeit uit het onwettig handelen van de verzoekende partij; dat het gegeven dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 zoals aangevuld en gewijzigd voor wat betreft paardenfokkerijen onder bepaalde voorwaarden geen vergunningsstop inhoudt, zoals dit tot en met 31 december 2004 wel het geval is voor andere veeteeltinrichtingen, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het ingeroepen nadeel wel degelijk aan het eigen onwettig handelen van de verzoekende partij te wijten is; dat de situatie van de verzoekende partij in niets verschilt van andere vergunningsplichtige inrichtingen die geen veeteeltinrichtingen zijn en waarvoor geen vergunningsstop geldt; dat dan ook niet valt in te zien waarom in casu de Raad van State inzake de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich een ander oordeel zou moeten vormen dan hij heeft gedaan in talrijke andere zaken, waar eveneens als feitelijk gegeven gold dat vóór de aangevochten weigeringsbeslissing werd geëxploiteerd zonder over de vereiste milieuvergunning te beschikken;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien februari tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
 A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.